

vi har snakket om i forhold til fødsels-
penger og barns sykdom. Når det gjel-
der pensjonskommissjonens innstilling,
ser vi at det er en del begrensinger der
som gjør at de selvstendig næringsdriv-
ende faller utenfor. Dette står sentralt
når vi i disse tider er på Stortinget og
snakker om pensjon. Selvstendig
næringsdrivendes pensjonsutfordringer
er viktige å få belyst på linje med de
våre øvrige medlemmer har.

Likeledes forstår vi ikke denne regje-
ringens store forskjellsbehandling av
aksjeselskap og enkeltmannsforetak.
Aksjeselskapet kommer heldigst ut hele
veien, både når det gjelder skatt, pen-
sjon og i forhold til svangerskapspen-
ger. Hvis man bare velger å danne et
aksjeselskap og være ansatt, løser alt
seg av seg selv. Så det jeg særlig tar opp
med nåværende regjering, som etter
sigende skal være opptatt av forenk-
ling, er spørsmålet om hvorfor de leg-
ger opp til denne byråkratiseringen, og
hvorfor de ikke tilbyr en forenklet
aksjeselskapsform. Det er ikke alle det
passer for å danne et aksjeselskap slik
ordningen er i dag, med krav om
hundre tusen i egenkapital og stats-
autorisert revisor til 30 000, selv om
man bare har fire bilag. Eller for å si det
på en annen måte: Hvorfor kjøpe en
Ferrari når du likevel ikke skal kjøre
i mer enn 30 kilometer i timen?

Myndighetene forklarer det med at
enkeltsmannsforetak er så vanskelig
å kontrollere, men jeg synes det er helt
urimelig når det gir så store konsekven-
ser for dem som driver smått.

Slik det er i dag, ser ikke jeg at jeg
kan råde noen kvinne til å etablere seg
før hun er ferdig med alt som heter
småbarn. Jeg vil snarere si at man bør
være offentlig ansatt til man er ferdig
med å få barn. Vi ser at mange kvinner
allerede tar konsekvensen av dette
ettersom den typisk kvinnelige gründer
er over 40 år.

Det som er vanskelig å forstå, er at de
som sitter i Finansdepartementet ikke
ser at man går glipp av masse verdiskap-
ning ved at folk kvier seg for å skape
sine egne arbeidsplasser, mens man hen-

ger seg opp i de 50–70 millionene som
skal til for å få dette på plass. Det er et
forsvinnende lite beløp i den store sam-
menhengen, og noe den norske stat må
ut med uansett, fordi de aller fleste i dag

velger å være ansatt et sted fremfor
å drive noe eget, avslutter Christl Kvam.

Tekst og foto: Ellen Beate Dyvi

Uheldige utmeldinger

Første april i år meldte Den norske
kirkes presteforening og Norsk
Forskerforbund at de har beslut-
tet å melde seg ut av Akademikerne.
Utmeldingen skjer med virkning fra 1.
januar 2006. De to foreningene repre-
senterer rundt 17 000 av Akademiker-
nes totalt 138 000 medlemmer. Forsker-
forbundet og Presteforeningen begrun-
ner utmeldelsen med uenighet om
lønnspolitikken i statlig sektor. De inn-
retter seg nå mot et fellesskap med
Utdanningsgruppenes Hovedorganisa-
sjon (UHO).

– Ser du på denne situasjonen som
dramatisk, Christl Kvam?

– Nei, ikke dramatisk i den forstand at
det var veldig overraskende, men jeg
synes det er svært beklagelig. Ettersom
både prester og forskere er vant til å
tenke i lange perspektiver, synes jeg det
er synd at det ikke er tålmodighet til å se
om vi får til endringer som også vil tjene
deres grupper, men per i dag har disse to
foreningene en likelønnstankegang som
de øvrige akademikerne ikke har.

– Hvordan håndterer dere situasjo-
nen per i dag?

– Det som er saken nå, er at det er
like mange forskere igjen hos oss, som
de som går. Dette er fordi mange har
dobbelts medlemskap. Utfordringen vår
nå blir å etablere et forhandlingssystem
som er like godt som Forskerforbun-
dets, for dem som fortsatt vil at vi skal
forhandle for dem. Det er vi allerede
godt i gang med, etter at vi hadde et
ekstraordinært styremøte den 2. april.

– Hvordan var stemningen i det
møtet?

– Det vi opplever, er en slags krise, og

folk beklaget og var triste. Samtidig
oppsto det en slags «samling i bønn»-
stemning, som jeg ikke har kjent siden
1997, ved bruddet med AF, da Akade-
mikerne ble dannet. Det var jeg med på.

Det som kan skje ved slike kriser er to
ting: enten at ting begynner å smuldre
eller at fellesfølelsen øker. Jeg mener at
det vi opplever nå er det siste, og jeg ser
at vi bretter opp ermene og tar tak i den
nye utfordringen. Det jeg er veldig
bevisst på nå, og mener at vi for all del
må unngå, er dannelsen av harde fron-
ter, slik vi opplevde det i 1997. Det var
mange som tok det som skjedde da vel-
dig hardt og svært personlig. Det
ønsker jeg ikke skal skje nå. Så her må
vi skille sak fra person.

– Hva skjer med dobbeltmedlem-
mene?

– Der har diskusjonen så vidt begynt.
Mye vil avhenge av hvor medlemmene
opplever at de hører mest hjemme. Det
er enkeltmedlemmene der ute som
bestemmer hvor de vil høre til og som
kjenner hvor identiteten er.

Ellen Beate Dyvi